

...Φιλοκαλούσαν με τα ευτελή οι Αρχαίοι

Τρεις εικόνες, τρία σχόλια.

Πρώτη εικόνα. 35 χρόνια πίσω. Στο αμφιθέατρο Γκίνη, φοιτητής στη Σχολή πολιτικών Μηχανικών του ΕΜΠ, παρακολουθώ διάλεξη των αιμνήστων και ξεχωριστών πολιτικών, του Γιώργου Γεννηματά και του Αντώνη Τρίτση. Πολιτικός μηχανικός ο ένας, αρχιτέκτονας – πολεοδόμος ο άλλος. Τους είχε καλέσει η ΠΑΣΚ, στο Ρήγα εγώ, πήγα και δεν έχασα. Κάποια στιγμή ο Τρίτσης θέτει το ερώτημα: "Την ίδια γέφυρα θα την φτιάξω με τον ίδιο τρόπο στη Νέα Υόρκη και στην Ινδία;" για να απαντήσει αμέσως. "Όχι βέβαια, στην Ινδία με το άφθονο εργατικό δυναμικό θα χρησιμοποιήσω πολλά χέρια, μειώνοντας την ανεργία και τη φτώχεια, ενώ στην Νέα Υόρκη θα χρησιμοποιήσω λίγους εργάτες και τα πιο σύγχρονα μηχανήματα". Ο τρόπος που απάντησε ο Τρίτσης πρέπει να είναι οδηγός μας σε κάθε περίπτωση που μπαίνει το πολιτικό θέμα ποια τεχνολογία επιλέγουμε. Και με τη διαχείριση των απορριμμάτων στην Κρήτη μπαίνει. Και η απάντηση πρέπει να είναι το ίδιο σαφής, αλλά και σοφή απ' όσα αρνητικά έχουν επισυμβεί στο περιβάλλον και της Κρήτης, αλλά και απ' τα διδάγματα της ανθρώπινης ύβρεως που η "κατηφόρος" ανάπτυξη έχει

διεθνώς να επιδείξει. Ο σεισμός της Ιαπωνίας ας μας φωτίσει.

Ποια τεχνολογία επιλέγουμε λοιπόν. Μα αυτή που προκαλεί τη συμμετοχή του κόσμου στην περιβαλλοντική προστασία του τόπου μας. Αυτή που κάνει τον κάθε πολίτη μονάδα και με την έννοια του εργοστασίου, που όταν αγοράζει συνυπολογίζει τι θα πετάξει, που αφιερώνει λίγο χρόνο για να ξεδιαλέξει τα απορρίμματα, που κομποστοποιεί όσα κομποστοποιούνται κλπ. Είναι φανερά τα οφέλη αυτής της επιλογής. Βοηθά το περιβάλλον, αλλά και την τσέπη μας, αφού αυτή η δουλειά αν δεν γίνει από μας θα γίνει πολύ ακριβότερα από κάποια μονάδα καύσης.

Δεύτερη εικόνα. Δυο κύβοι. Ο ένας γράφει 400 κιλά και ο άλλος σχεδόν διπλάσιος, 750. Τη γέννησε στο μυαλό μου ο πρόεδρος του ΕΣΔΑΚ, όταν είπε ότι η Κρήτη παράγει ανά κάτοικο ετησίως σχεδόν διπλάσια ποσότητα σκουπιδιών από το μέσο όρο της χώρας και αναφέρθηκε στο δύσκολο έργο της διαχείρισης στην Κρήτη. Η εικόνα θέτει ένα δεύτερο πολιτικό ερώτημα. Που δίνουμε το βάρος, στη διαχείριση του μεγάλου κύβου θεωρώντας δεδομένο τον όγκο του ή στη μείωση του όγκου του. Κι εδώ η πρώτη θεώρηση θα οδηγήσει σε εργοστάσιο καύσης ενώ η δεύτερη στους πολίτες-εργοστάσια, που συμμετέχουν στο στόχο της μείωσης του όγκου. Κι επειδή κάποιοι θα πουν τα γνωστά για τον νεοέλληνα, ότι είναι αδιάφορος και ότι μια τέτοια προοπτική είναι αποτυχημένη, εμείς θα αντιτεινουμε ότι είναι κακοί οι πολιτικοί που λειτουργούν ως ατζέντηδες αμφιλεγόμενων τεχνολογιών, ότι η σημερινή τραγική κατάσταση της χώρας οφείλεται ακριβώς σ' αυτή τη συμπεριφορά φτωχών και σπάταλων με την οποία πορευτήκαμε τις τελευταίες δεκαετίες. Ο καλός πολιτικός πρέπει να εμπνέει τους πολίτες σε πολιτικές εξοικονόμησης. Παλιότερα η αύξηση της κατανάλωσης πόρων (ενέργειας, νερού) εθεωρείτο δείκτης προόδου. Σήμερα δείκτης πολιτισμού είναι το ακριβώς αντίθετο, η μεγιστοποίηση της εξοικονόμησης. Η Κρήτη μπορεί να πρωταγωνιστήσει σε ένα τέτοιο στόχο ξαναδένοντας το νήμα που μας συνδέει με τον τρόπο των παππούδων μας που ανακύκλωναν τα πάντα. Πράγματι οι παλιές γενιές έχουν πολλά μοντέρνα στοιχεία να μας διδάξουν που θα μας βοηθήσουν να βελτιώσουμε τον κόσμο που θα παραδώσουμε στα παιδιά μας.

Τρίτη εικόνα. Τον περασμένο Δεκέμβρη στην Αθήνα βλέπω μια όχι και τόσο σπάνια σκηνή. Τα σκουπίδια λόφοι πυκνοί στο κέντρο να φλερτάρουν με τα μπαλκόνια των πρώτων ορόφων των πολυκατοικιών. Και ονειρεύτηκα το θαυματουργό πιθάρι γλάστρα του Μανόλη Παπαδημητρόπουλου να αντικαθιστά αυτούς τους βρομερούς λοφους και να γεμίζει ευωδιές τα μπαλκόνια της Αθήνας. Και την Κρήτη με την μεγάλη σχετική παράδοση να παράγει μαζικά τέτοια πιθάρια δίνοντας ώθηση στην οικονομία της. Σ' αυτό το παιχνίδι μπορούν να μπουν οι επιχειρήσεις των ΟΤΑ αλλά και ιδιώτες. Δεν μιλάμε για μικροτσιπ για πιθάρια μιλάμε.

Η εκδήλωση που οργανώνεται στον Άγιο Νικόλαο, στις 16-3-11 από τις περιφερειακές κινήσεις “Μια ΚΡΗΤΗ , περιβάλλον - άνθρωπος” και “Ριζοσπαστική Συνεργασία” θέλει να δώσει την τεχνική πληροφόρηση. Θα είναι εκεί η επικεφαλής της ομάδας του ΕΜΠ που μελέτησε το θέμα, η κ. Λοϊζίδου, ο καθηγητής από το Πολυτεχνείο Χανίων κ. Οικονομόπουλος, βαθύς γνώστης του ζητήματος και ο Φίλιππος Κυρκίτσος από την Οικολογική Εταιρεία Ανακύκλωσης που έχει εξειδικεύσει για την Κρήτη την γνωστή πρόταση των 4 οικολογικών οργανώσεων για πόλεις χωρίς σκουπίδια. Θα παρουσιάσουν επίσης τη θετική τους εμπειρία επιστήμονες από τη ΔΕΔΙΣΑ και τη Χερσόνησο. Στόχος αυτής της εκδήλωσης είναι να ποσοτικοποιηθούν οι απαντήσεις σε τρία ερωτήματα που σχετίζονται με το περιβαλλοντικό κόστος, το οικονομικό κόστος και τις θέσεις εργασίας. Θα ακολουθήσει μια δεύτερη εκδήλωση όπου θα κληθούν πολιτικοί να σχολιάσουν αυτές τις απαντήσεις.

Πιστεύω πως μέσα από τέτοιες διαδικασίες, οι εικόνες που εξέθεσαν θα μονταριστούν το συντομώτερο σε μια ταινία μικρού μήκους με ευτυχές τέλος για την Κρήτη, που θα εμπνέει πολιτικούς και πολίτες να γράψουν μια νέα σελίδα προκοπής για το νησί μας.

** το κείμενο βασίζεται σε σύντομη παρέμβαση του υπογράφοντος σε σχετική πρόσφατη ενδιαφέρουσα ημερίδα του πολιτικού εργαστηρίου του βουλευτή Φραγκίσκου Παρασύρη .*

Άρθρο του Αντ. Ανηψητάκη που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα "Αγώνας της Κρήτης"
(www.agonaskritis.gr)